

KJEMP FOR VIRKELIG ARBEIDERMAKT!

Sos Front har i sin valgkamp snakka mye om arbeidermakt, arbeiderdemokrati osv. Vel og bra - kommunisters og progressives mål er at arbeiderklassen skal ta makta. Men fra Sos Fronts side er dette utelukkende populære fraser. Når SV og USV i Oslo mobiliserer til DNA/LO-toppens 1. mai-tog under parola "arbeidermakt mot kapitalmakt", lyder det like hult som når Reulf Steen tar ordet "sosialisme" i sin munn.

"Arbeidermakt" kan bare vinnes gjennom at arbeiderklassen gjennom den sosialistiske revolusjonen knuser den borgerlige statsmakta, det borgerlige diktaturet - og oppretter sin egen statsmakt, det proletariske diktaturet. Når Sos Front holder dette unna pratet sitt om arbeidermakt omgår de det som er viktigst i hele marxismen.

BARE DEN ER MARXIST SOM ANERKJENNER PROLETARIATETS DIKTATUR»

«Hva meg angår så er ikke min fortjeneste å ha oppdaga klassenes eksistens i det moderne samfunn, og heller ikke kampen mellom dem. Borgerlige historikere har lenge før meg skildra den historiske utviklinga av denne klassekampen, og det borgerlige samfunnets økonomiske anatomi. Det nye jeg gjorde, var å bevise:

- 1) At eksistensen av klasser bare er knytta til bestemte historiske faser i produksjonens utvikling
- 2) At klassekampen nødvendigvis fører til proletariatets diktatur.
- 3) At dette diktaturet sjøl bare utgjør overgangen til avskaffelsen av alle klasser og til et klasseløst samfunn.» (Marx i brev til Weidemeyer 1852)

«Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av proletariatets diktatur» (Lenin i «Staten og revolusjonen»)

Men siden vi er kommunister og ikke teologer, er det sjølsagt nødvendig å argumentere for hvorfor vi mener det er Marx og Lenin — ikke Sos. Front som har rett.

Arbeiderklassen kan ikke ha makta en eneste dag uten å utøve diktatur over borgerskapet.

Borgerskapet bruker alle midler for fullt ut å kunne diktere etter egne ønsker. De brukte terrorpoliti mot de streikende Linjegodsarbeiderne. De la ned Statens Forvernsenter fordi de ansatte der ikke fant seg i institusjonsledernes vanstyre. De sparka Geir Sundet fra Hammerverket fordi han dreiv for mye vernearbeid, og fordi han ikke smilte til sjefen. De vil lage egen domstol på universitetet som kan

Under partiets ledelse utøver massene i Kina og Albania proletariatets demokratiske diktatur.

brukes mot politisk opposisjonelle.

Når de bruker sånne metoder mot spirende opposisjon, er det klart at de ikke vil sky noen midler for å hindre at arbeiderklassen tar statsmakta. Greier arbeiderklassen å gjennomføre en vellykka sosialistisk revolusjon, vil de bare ha en tanke i huet: Vi må tilbake til det gamle utbyttersystemet.

Slik har det vært i alle land hvor arbeiderklassen har bygd

sosialismen. Etter oktober-revolusjonen organiserte borgerskapet store hvitegarder — som sammen med intervensjonsstyrker fra 13 imperialistiske land — prøvde å knuse den unge sovjetstaten. Bare en sterk rødearmé kunne da sikre arbeidermakta. Det blei bevist at folkehæren er kjerna i proletariatets statsmakt — og at proletariatets diktatur i siste instans hviler på voldsapparatet, i likhet med det borgerlige diktaturet.

Seinere prøvde borgerskapet i byene og på landsbygda seg på industrisabotasje og kornbrenning. De ville sulte det sovjetiske folket til misnøye med sosialismen.

Proletariatets diktatur tvang da kulakkene, de kapitalistiske bøndene, til å gi fra seg jorda til de nye kollektivbøndene. Stats- og partitjenestemenn i Kina som er mer opptatt av egne privilegier enn å tjene folket, er det største potensiale for kontrarevolusjonen i landet. De blir omskolert gjen-

NORD-VIETNAM OM STALIN:

På 90-årsdagen for Josef Stalins fødsel, den 21.12. 1969, skrev hovedorganet for de vietnamesiske kommunistene, "Nhan Dan", en leder som vi siterer fra:

"Stalins fortjenester og arbeid har ikke tapt sin glans. I verdensmålestokk, gjennom den Kommunistiske Internasjonale (1919-1943) og i kontaktene med

de revolusjonære bevegelsene i andre land ga Stalin alltid sterk støtte til den internasjonale kommunistiske og arbeiderbevegelse, til de nasjonale frigjøringsbevegelsene i de koloniale og halvkoloniale land, og til den verdensomspennende bevegelsen for fred, demokrati og sosialt framskritt. Vietnams kommunister,

arbeiderklasse og folk, som kjemper under marxismen-leninismens ærerike fane, kjenner meget godt til Stalins innsats. Helt siden partiet vårt blei danna, har vi blitt stadig mer overbevist om den betydning Stalin hadde for revolusjonen i vårt land, som leder for Sovjetunionens kommunistiske parti og stat".

«Nyvinning» fra SFD:

DEN KLASSELØSE
KLASSEKAMPEN:

I september 1972 la tusenvis av arbeidere ned arbeidet i Dnje-propetrovsk i Sovjet. De samlet seg i gatene i store demonstrasjoner, og protesterte mot mangelen på nødvendighetsvarer, lønningene, boligforholda og andre forhold. Arbeiderne ble møtt av store politio- og militærstyrker. Flere ble drept, og seinere ble flere andre dømt til lange fengselsstraffer. Dette er et av mange eksempler på undertrykkinga av arbeidsfolk i dagens Sovjet, og på hvordan rettferdige protester møtes.

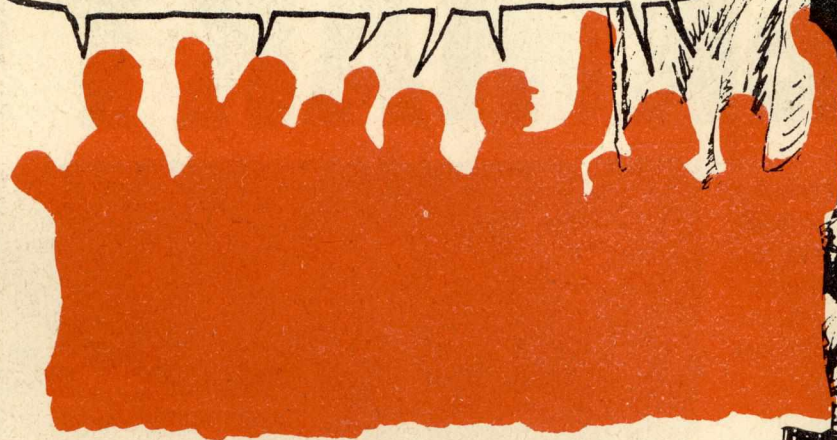
Også virkelige revolusjonære forfølges hardt. I 1969 ble 13 medlemmer av «Det marxistiske parti av ny type» arrestert og dømt til 3–7 års fengsel. Året etter ble lederne av «De sanne kommunisters parti» arrestert og dømt til 6–7 års straffearbeid. Denne typen saker forbigås i stillhet av borgerskapet i vest, derfor er de lite kjent.

Mens arbeiderklassen og folket er beinhardt undertrykt og må sloss for elementære krav, er livet et helt annet for den nye overklassen i Sovjet. For dem arrangeres det egne moteoppvisninger der det siste nye fra Paris vises fram. For dem avholdes det spesielle kinoforestillinger med bl.a. westernfilmer fra USA. Og for deres sønner og døtre er framtida trygg. Uten vansker skaffer de seg private lisens-bygde FIAT, noe en vanlig arbeider må spare minst 30 år for å klare.

KONTRAREVOLUSJONEN

Alt dette er lett synlige tegn på at det er foregått en grunnleggende endring innafor det tidligere sosialistiske Sovjet. Det er uttrykk for utviklinga etter at det nye borgerskapet erobra statsmakta i Sovjet i 1956, og starta en altomfattende gjeninnføring av kapitalismen. I og med de økonomiske reformene i midten av 60-åra var dette «arbeidet» sluttført. Profitten, og ikke vanlige folks behov, var

MEN SER DU IKKE AT DET ER EN SOSIALIMPERIALISTISK ULV, MORTEN JØRGENSEN?

LILLE RØDFRAKK OG DEN SOSIALIMPERIALISTISKE ULVEN. (Fritt etter Grimm.)

igjen blitt rettesnora i økonomien. I likhet med den øvrige kapitalistiske verden begynte problemer som arbeidsløshet, eller «overskuddsarbeidskraft» som det heter i Sovjet, økonomiske kriser og senka levestandard for vanlige folk å vise seg.

Gjeninnføringa av kapitalismen har forvandla Sovjet til ei imperialistmakt, en internasjonal utbytter og undertrykker på linje med USA. Militærmakta er bygd kraftig ut og har fått en åpen offensiv innretning, med bl.a. store flåtestyrker på alle verdenshav. I alle land der de vinner politisk innflytelse presser de nye tsarene i Kreml på for å få militære støttepunkter og baser. De nye

tsarene forbereder nemlig en ny imperialistisk omfordelingskrig mot den andre supermakta, USA. I denne 3. verdenskrigen vil også Norge bli trukket inn, og det meste tyder på at Sovjet vil okkupere Norge i en krigssituasjon. Allerede nå er det flere ganger gjennomført militærøvelser i form av simulert landgang på de norske kyster fra Kirkenes til Kristiansand.

Disse perspektivene gjør spørsmålet om Sovjet til et viktig spørsmål for alle revolusjonære, og vi marxist-leninister ønsker diskusjon om det. Vi sloss for vår linje fordi det er i den norske arbeiderklassens og hele verdensproletariatets interesser. Å ikke reise aktiv kamp mot ei imperialistisk, aggressiv supermakt

er svik såvel overfor arbeiderklassen og folket i Sovjet som overfor alle som ønsker sosialisme og frigjøring ellers i verden.

SOVJETS STØTTER

Det nye borgerskapet i Kreml har få åpne støtter i Norge. Bare den lille klikken i N«K»P tør hevde standpunkter som at Sovjet er «socialismens fyrst» og «verdens mest progressive samfunn». Fordi dette åpent strir mot alle progressives virkelighetssans, får det lite støtte. Men Sovjet har også venner som er mer tilsølte, og dermed også mer «effektive». Det er dem som støtter Sovjet «uten egentlig å støtte det». Deres linje vil få alle

dem som egentlig er mot Sovjet til igjen å bli en støtte for sosialimperialismen. Sosialistisk Front i DNS er ei slik gruppe. De framstiller Sovjet som et land som har «brutt med kapitalismen», har et «defensivt forsvar» og dermed også «en historisk progressiv funksjon». For å klare dette må de revidere marxismen på viktige punkter.

Vi skal her ta for oss to av de aller viktigste, nemlig «det klassesløse byråkratsjiktet» og teorien om «overgangssamfunnet».

HVILKEN
KLASSE HAR
MAKTA?

SFD vil for alt i verden ikke svare på dette. De kunne jo bli

KJEMP FOR...

nom politiske studier — og deltagelse i hardt fysisk arbeid hvor de lærer av arbeidernes og bøndernes liv og erfaringer.

PROLETARIATETS
DIKTATUR ER DEN ENESTE
MÅTEN Å SKAPE
DEMOKRATI FOR ARBEIDER-
KLASSEN OG FOLKET

Sos. Front gjør Marx til en dusinliberaler når de med røde talemåter prøver å framstille det som om arbeiderdemokrati er mulig uten diktatur over borgerskapet. Det sovjetiske folkets ønsker om løse matvareproblemer gjennom kollektiviseringa av jorda hadde vært null verdt om ikke kulakkene hadde blitt tvunget til å bøye seg for denne demokratiske beslutning. Og demokratiet for arbeiderklassen ville ikke vare mange dagene om borgerskapet fritt fikk organisere seg og væpne seg for kontrarevolusjon.

Men også i folket og arbeiderklassen vil det oppstå meningsdivergenser og kamp mellom

ulike politiske linjer. Disse motsetningene løses gjennom demokratiske diskusjoner, studier og kritikkbevegelser.

Sos. Front:
ARBEIDERMAKT OG «FRIE
SAMLIVSFORMER»

Som vanlig for opportunistene er Sos. Front svært lite konkrete når de behandler «arbeidermakta» si. Det er for det meste blanding av formalistisk statsvitenskap om åssen arbeiderråda bør bygges opp... på paret, og utopiske drømmerier om hvor himmelsk alt skal bli. Men det er ikke så mye konkret materiale som må til for at de avslører seg.

I avisa si «arbeidermakt eller stalinisme» viser de at de ser på sosialismen som en idyll hvor Kåre Willoch stillende *delar ut løpesedler* om at arbeidermakt ikke er så bra, men ellers holder seg lydig til de sosialistiske lovene. Et samfunn «hvor det skal herske demokrati på alle områder i samfunnslivet» som det lyder så rosenrødt i avisa deres.

Der trekker de fram følgende eksempler på arbeidermakt gjennom arbeiderråd: Sovjet 1905, Norge 1916, Ungarn 1956, Tsjekkoslovakia 1968 og Chile under Unidad-Popularregjeringa. I Ungarn var «arbeiderråd» dekknavnet på de organisasjonene som borgerlige og fascistiske krefter danna for å gjennomføre kontrarevolusjonen. Alle de andre tilfellene er eksempler på at når arbeiderråda ikke har noen sterk kommunistisk ledelse, blir de knust lenge før det blir snakk om noen revolusjon — enn si arbeidermakt. Derimot finner vi i dette revisjonistiske bladet slett ingen eksempler fra de landa hvor arbeidermakta, proletariats demokratiske diktatur er kommet lengst: Kina og Albania. Det kommer sjølsagt av at Sos. Front ikke mener det er arbeidermakt i disse landa. F.eks. så er ikke «frontens» «kulturradikalistiske kriterier på arbeidermakt», «frie samlivsformer» og «uavhengig i kunst» innfridd. I disse landa blir nemlig seksualliberalismen i de kapitalistiske landa sett på som et uttrykk for at under kapitalismen blir også menneskene behandla som varer. I Albania og Kina følger de Lenins

teori om partilitteratur. Den nyere arbeiderlitteraturen i Norge er en god illustrasjon av denne teorien om at bare kunstnere som stiller seg under ledelse av et kommunistisk parti kan skape litteratur som konsekvent bringer arbeiderklassens kamp framover.

DET KOMMUNISTISKE
PARTIET MÅ LEDE
PROLETARIATETS
DIKTATUR

Med stalinisme mener Sos. Front også den marxist-leninistiske teorien om at det kommunistiske partiet skal lede arbeiderklassen under proletariats diktatur. For Sos. Front er det *partidiktatur*. La oss ta et eksempel igjen. Under kultur-revolusjonen i Kina reiste *millionmassene* seg til kamp mot borgerlig og kapitalistisk innflytelse.

Denne mobiliseringa av massene skjedde ikke spontant, men under Maos og partiets ledelse. Nettopp Kinas Kommunistiske parti reiste massene til kamp mot gjeninnføring av kapitalismen, på samme måte som de flere tiår før reiste dem til kamp for sosialismen.

ARBEIDERÅD — EN AV
FORMENE FOR PROLETARIATETS
DIKTATUR

Sos. Front har prøvd å spre rykter om at «stalinistene» i AKP er mot arbeideråd. Vi har vist at det er dem som står for ei linje som aldri vil gi arbeiderråda makta. Vi kommunister mener vi ikke kan sitte nå å si nøyaktig hvilken form proletariats diktatur i Norge vil få. Vi slutter oss til Lenin når han sier («Renegaten Kautsky, s. 52): «Sovjetene er den russiske formen for proletariats diktatur».... «dets særegne nasjonale form, en av formene for proletariats diktatur». Bare framtida kan bestemme akkurat hvordan den norske arbeiderklassen vil organisere diktaturet over borgerskapet — og demokrati for folket. Til våren vil Rød Front bl.a. holde møter som tar opp hvordan det albaniske og det kampuchianske folket har organisert samfunnet etter revolusjonen. I Norge bør vi ta med oss de erfaringene vi kan få derfra — men la oss holde fast ved at det uansett ikke blir noen arbeidermakt før sosialdemokrati og revisjonisme er redusert til mindretallsretninger i arbeiderbevegelsen.

Støtter SFD sovjetisk

STØTTER SFD EN
SOVJETISK OKKUPASJON?

nødt til å innrømme at det er borgerskapet, og dermed ville hele deres beskrivelse av Sovjet stå fram som grotesk skjønnmaling, som støtte til de nye tsarene.

Derfor benekter de likegodt eksistensen av klasser i Sovjet overhodet, og spesielt eksistensen av et borgerskap. Dermed stiller de seg direkte mot marxismens teori om staten, at enhver stat er en klassestat. I stedet hevder SFD at et byråkrati har makta i Sovjet i dag, og at dette byråkratiet ikke har noen klassekarakter!

Ikke nok med det. Siden virkeligheten ikke helt kan neglisjeres må også SFD innrømme at det er klassekamp i Sovjet. Vi har gjentatte ganger spurt: «Mellom hvilke klasser?», men blitt uten svar. Tydeligvis er denne «klassekampen bare en flokel i SFDs vokabular.

Når en hører SFD beskrive det «klasseløse» byråkratiet i Sovjet, er det akkurat som å høre vårt eget borgerskap beskrive byråkratiet i den norske staten. Hensikten er den samme: Å tildekke statens klassekarakter og dermed å støtte borgerskapet. Alle progressive må avise denne teorien og holde fast på marxismens linje som Mao Tsetung i 1949 oppsummerte slik: «Klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seirer, andre utslettes. Det er historiens gang. Å tolke historien ut fra dette standpunktet er historisk materialisme, å sette seg opp mot det er historisk idealisme».

TEORIEN OM «OVERGANGS- SAMFUNNET»

SFD sier ikke at det er sosialisme i Sovjet. Men ut fra ønsket om å forsvare tsarene i Kreml, finner de like godt opp en ny type stat. Man kan nå langt med god vilje, og SFD beskriver derfor Sovjet som et land som har «brutt med med kapitalismen», et «overgangssamfunn mellom kapitalisme og sosialisme». Dette er virkelig en nyvinning, en egen norsk revisjon av marxismen!

Den eneste marxismen i denne teorien er at Marx og Lenin brukte uttrykket «overgangssamfunn»: Men de gjorde det om sosialismen, om proletariets diktatur, som et «overgangssamfunn» mellom kapitalismen og det klasseløse samfunnet, kommunismen. Nettopp mot folk av SFDs type sa Marx: «Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunnet ligger perioden med det enes revolusjonære overgang til det andre. Til dette svarer det en politisk overgangsperiode da staten ikke kan være noe annet enn proletariets revolusjonære diktatur». (Vår utheving).

Alle kan se at dette er stikk i strid med SFD, og det er heller ikke merkelig at en ledende SFD-er konfronterte med dette sitatet, beskyldte Marx for «vulgær-marxisme».

Proletariets eller borgerskapets diktatur er de to eneste alternativene. SFDs «overgangssamfunn» er bare ennå et ynkkelig forsøk på å vri seg unna dette spørsmålet, og dermed i praksis støtte til det nye borgerskapet i Sovjet. Alle sanne revolusjonære og anti-imperialister må forkaste denne linja og stemme Rød Front i DNS.

Faren for en 3. verdenskrig har vært et sentralt spørsmål i valgkampen i DNS i høst. Det faktum at rivaliseringa mellom de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet stadig skjerpes, at opprustinga pågår som aldri før, og at de to supermaktene forbereder seg på en militær konfrontasjon er så åpenbar at sjøl SFD ikke tør benekte at det er fare for krig. Heller ikke det faktum at det er overveiende sannsynlig at Norge vil bli trukket inn i denne krigen, enten ved angrep fra sosial-imperialismen eller ved preventivt militærkupp fra USA. Hvordan progressive og revolusjonære skal stille seg til en slik krig og et eventuelt angrep er derfor ikke et akademisk spørsmål, men et spørsmål som kan få skjebnesvangre praktiske konsekvenser i nær framtid.

Kommunister har alltid skilt skarpt mellom rettferdige og urettferdige kriger. Vi støtter rettferdige kriger som f.eks. det kampucheanske og det vietnamesiske folks kamp mot USA-imperialismen. Vi går mot imperialistiske nyoppdelingskriger som f.eks. den 1. verdenskrig.

En krig mellom USA og Sovjet vil være en urettferdig krig. Det vil være en imperialistisk krig om retten til å utbytte og undertrykke verdens folk.

LÆR AV ERFARINGENE FRA 1940.

På samme måte som Hitler-Tysklands angrep på Norge i 1940 var uttrykk for imperialismens streben etter å underlegge seg andre nasjoner, vil et angrep fra en av supermaktene i dag være uttrykk for det samme. Ved angrepet i 1940 sto både «NKP» og trotskistene på standpunktet om at det var feilaktig å ta stilling i kampen mellom Quisling og den tyske imperialismen på den ene sida og regjeringa Nygaardsvold og den engelske imperialismen på den andre sida.

Dette var ei reaksjonær linje som «så bort fra» at det faktisk var den tyske imperialismen som angrep og underla seg den norske nasjonen og ikke den engelske imperialismen (sjøl om de også planla okkupasjon av Norge).

Konsekvensen var at ingen av disse grupperingene reiste kampen mot den tyske okkupanten 9. april (i motsetning til tusenvis av norske arbeidsfolk som møtte opp frivillig for å slåss).

Objektivt sett var dette ei linje som bare tjente Hitler-nazismen. Sjøl om «NKP» endra linje seinere, har det reaksjonære standpunktet fra 9. april 1940, vært en så stor belastning at de har vært nødt til å skrive hvitbøker i dag, over tredve år seinere, i et forsøk på å reinvaske seg.

Når det gjelder trotskisteve førte Håkon Meyer deres svarte linje ut i sin logiske konsekvens gjennom aktivt samarbeid med nazistene og tilslutt medlemskap i Nasjonal Samling. For å oppsummere: Den norske arbeiderklassen og det arbeidende folket hadde i 1940 ingen organisasjon som kunne gå i spissen for kampen mot okkupantmakta. Ingen som

Hva gjør opportunistene på en ny 9 april?

reiste den korrekte parola med folkekrig mot okkupantmakta.

Hva er så situasjonen i dag? Etter vår mening vil oppgavene stille seg i prinsippet på samme måte som i 1940 ved et eventuelt supermaktsangrep på Norge, og vi må lære av de dyrekjøpte erfaringene fra den gang.

Alle kommunister og revolusjonære må gå i spissen for å reise det norske folket til nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig mot okkupanten enten det er USA eller Sovjet.

Denne krigen vil være nasjonal fordi det dreier seg om å befri nasjonen fra imperialistisk okkupasjon, og den vil være revolusjonær fordi den bare kan seire i kamp mot det imperialistiske norske borgerskapets sabotasje og aktive samarbeid med okkupanten slik vi så det under 2. verdenskrig.

Det endelige sluttmålet for en slik folkekrig i et høyt utvikla kapitalistisk samfunn som Norge, kan bare være proletariets diktatur og et sosialistisk Norge.

Erfaringene fra Hellas ved slutten av 2. verdenskrig hvor partisanene la ned våpnene og slapp inn engelskmennene etter at de sjøl hadde frigjort landet, viser at det er livsfarlig å støtte seg på en imperialistmatk mot en annen. Engelskmennene kom som «befriere og allierte», men gikk raskt i gang med omfattende massaker av den greske motstandsbevegelsen. I dag betyr det at vi ikke under noen omstendighet kan støtte oss på den ene supermakta i kampen mot den andre. Deres mål i krigen vil være det samme: blodig undertrykking og utbytting av det norske folket.

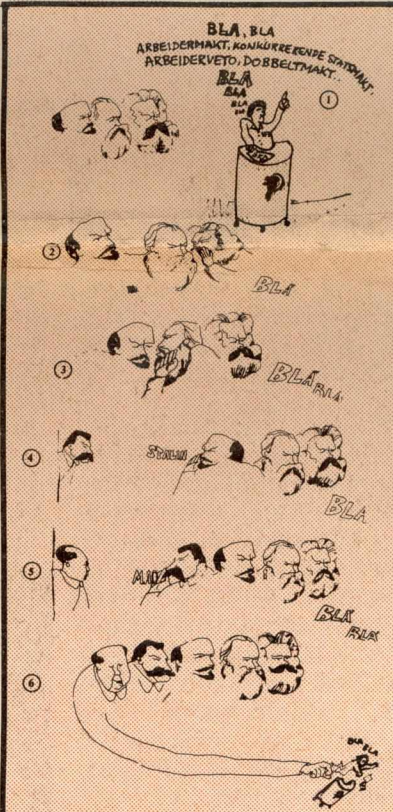
På møtet i DNS lørdag 13. nov. gikk hele kobbelen av såkalte «sosialistiske» grupperinger, «KUL», 4. Internasjonalen og USA til felts mot denne linja. Under dekke av allmenne fraser som at «arbeiderklassen har intet fedreland» angrep de frenetisk parola om folkekrig mot okkupanten og påsto at det innebar et forsvar av borgerskapets «nasjonale interesser.»

BORGERSKAPET SVIKER NASJONEN

Dette er argumenter som sårner ethvert grunnlag i virkeligheten. All erfaring viser

okkupasjon?

at borgerskapet i de imperialistiske landa er svikere av nasjonen, at de selger den nasjonale sjølråderetten for profitt. Vi så det i 1940-45, vi så det ved kuppinnmeldinga i NATO etter krigen og vi så det i EEC-kampen hvor kapitalen forgjeves forsøkte å legge Norge under den franske og tyske imperialismen.

Når revisjonistene utgir sine "teorier" om "arbeiderveto", "konkurrerende statsmakt" etc. for å være sosialisme, er det å øve vold mot de marxist-leninistiske klassikerne!

Det er derfor helt korrekt når Stalin slår fast at i imperialismens epoke er det arbeiderklassen som må ta på seg oppgaven å forsvare nasjonen. Og hva mer er, dette forsvaret kan bare skje i kamp med det egne borgerskapet.

Opp mot parola om folkekrig stilte opportunistene parola «Vend våpnene mot det egne borgerskapet». Dette er ei parole som er helt korrekt når borgerskapet i et imperialistisk land vil kaste proletariet ut i en imperialistisk erobningskrig. Den var korrekt og stille i Russland i 1917, og den vil være korrekt å stille for arbeiderklassen både i USA og Sovjet ved en 3. verdenskrig. Men hvem vil påstå at

regjeringa Nygaardsvold var ute på erobringstokter da de flykta fra den tyske imperialismen i 1940. Eller at Oddvar Nordli & Co har ville planer om å erobre Leningrad i den grad det norske forsvaret overhodet yter motstand hvis den sovjetiske krigsmakta ruller inn over grensene. TROTSKISTENE PÅ QUISLINGS LINJE

Det er derfor ikke særlig merkelig at opportunistenes argumentasjon var kjemisk fri for konkretiseringer, og framfor alt at for dem var det tabu å diskutere 1940. Skraper vi litt på frasene deres er det «NKP» og Trotskis linje fra 1940 som stikker fram: Ingen kamp mot okkupanten. Det illustreres ytterligere av Morten Jørgensens parole om at «arbeider ikke må skyte på arbeider». Det er helt riktig at et flertall av de russiske eller amerikanske soldatene ved et angrep på Norge vil være tvangsutskrevne arbeidere akkurat som de amerikanske soldatene var det i Vietnam. Men akkurat som i Vietnam vil de i en slik situasjon være imperialismens redskap, og å ikke bekjempe dem vil være det samme som å underlegge seg det imperialistiske åket til evig tid.

I forlengelsen av Trotskis linje i 1940 lå Håkon Meyers aktive samarbeid med de tyske okkupantene. Konsekvensene av SFDs standpunkt om å rette geværene mot den norske regjeringa i en situasjon hvor imperialismen ruller inn er den samme.

Trotskistene har da også sluppet ut av sekken ved å si åpent at de vil støtte en sovjetisk okkupasjon av Norge «hvis arbeiderklassen er for det». Dette er ikke annet enn en repetisjon av Quislings linje fra 1940 og et forræderi mot den norske arbeiderklassen. SFD fikk på møtet gjentatte spørsmål om de støtta denne linja uten å svare direkte, men «analysa» deres av Sovjet som «historisk progressiv» og frasene deres om krigen peker i samme retning. Samtidig viser møteprogrammet deres at de har tenkt å skyve hele spørsmålet om Sovjet og krigsfaren under matta neste semester hvis de får makta i DNS.

Progressive og revolusjonære studenter må avise denne livsfarlige, reaksjonære linja. Bare Rød Front kan sikre at DNS blir et aktivt forum i kampen mot begge supermaktene.

I sine frenetiske forsøk på å sverte Stalin ligger ikke SFD tilbake for det vi kjenner fra DKSF og «Fri Informasjon». I en av løpesedlene deres blir

«I perioden 1925—27 støtta Komintern under Stalins ledelse det kontrarevolusjonære Kuomintang».

Det er helt riktig at Stalin gikk inn for enhetsfronten mellom KKP og Kuomintang. Og hvor-

Om situasjonen etter krigen skriver SFD: «Landene i Øst-Europa ble utsatt for en voldsom økonomisk utplyndring. Dette skjedde også i Mandsjuria, men her fikk Mao også beskjed om å avbryte kampene mot Chiang

SVIKTET STALIN KINA?

Stalin framstilt som «en utenlandsk djevel av en bløffmaker som ikke ville at Kina skulle gjøre revolusjon». For å bevise dette kommer de trekkende med Mao-sitater, ikke utgitt av Kinas Kommunistiske Parti, men av etterretningsvesenet på Taiwan! Dette er en grov forfalskning når lederne i SFD utmerket godt vet at KKP og Mao alltid har hylla Stalin som en stor venn av, og en stor støtte til den kinesiske revolusjonen. «Stalin leda Sovjet-partiet og regjeringa i å følge en utenrikspolitikk som i det store og hele var i overensstemmelse med den proletariske internasjonalsisme i å yte stor hjelp til alle folks revolusjonære kamper, inkludert det kinesiske folket». (2. kommentar til SU-KPs sentralkomites åpne brev). I «Stalinisme og arbeidermakt» prøver SFD å trekke fram to eksempler som skal vise at Stalin var mot den kinesiske revolusjonen. La oss se på disse:

Oppbrudd utgås av Norges Kommunistiske Studentforbund på de høgre lærestedene i Oslo.
Ansvarlig: J. Gunnerud.
Adressa vår: Postboks 115, Blindern, Oslo 3.

dan oppsummerer KKP sjøl den politikken? «Partiets enhetsfrontspolitikk drev tempoet i den kinesiske revolusjonen kraftig opp... Samarbeidet mellom Kuomintang og det kommunistiske partiet drev dr. Sun Yat-sen, venstre i Kuomintang, og hele nasjonen framover i kampen mot imperialismen og feudalismen og deres talsmenn i Kuomintang-høyerelementene».

(Thirty Years of the Communist Party of China). Når Komintern og Stalin samtidig advarte mot høyre i Kuomintang, faller SFDs forsøk på å gi Stalin skylda for massakrene i Shanghai 1927, fullstendig i fisk. «Om disse verdifulle synspunktene til kamerat Stalin og Komintern hadde blitt forstått i tide av ledelsen i KKP, hadde det ikke vært mulig for fienden å, midlertidig, beseire revolusjonen i et slag.» (Samme sted).

Kai-shek.» Men SFD skriver ikke et ord om at det på dette tidspunktet ikke var mulig å overlate området til Mao, fordi det var Kuomintang som var den sterkeste militære krafta her. Det var de som overtok da Sovjet trakk seg ut. Og hva skjedde mens de sovjetiske styrkene var der? De lot grupper fra kommuniststyrkene bygge seg opp med japanernes våpen. Når de tok med seg tungindustrien ut så svekka de industripotensialet til Chiang Kai-shek og mulighetene hans til å slåss mot kommunistene. Og hvorfor ble sovjet-troppene stående i området i over et år? Fordi amerikanerne i 45 hadde landsatt styrker i Kina. Det var fare for at de skulle delta i borgerkrigen på Chiang Kai-sheks side. Men Sovjet fikk i stand en overenskomst hvor både Sovjet og USA trakk styrkene ut i -46. Tjente ikke alt dette kommunismens sak i Kina?

Disse fakta viser hvorfor det er en avgrunn mellom hvordan SFD og kommunister ser på Stalin. Kinas Kommunistiske parti sier: «Stalins fortjenester

og feil er kjensgjerninger som hører til den historiske, objektive virkelighet. En sammenligning mellom de to viser at hans fortjenester overskygger hans feil... Men ettersom noen av de feilaktige ideene som Stalin

la fram ble godtatt av visse kinesiske kamerater, må vi kinesere bære ansvaret.» (2. kommentar). Det er en himmelvid avgrunn mellom SFDs borgerlige moralisme og denne oppsummeringa.

RØD FRONT OG STALIN

SFD framstiller hele valgkampen sin i DNS som et korskog mot «stalinismen» og dens herjinger i DNS. Med stor patos beskriver de Sovjet under Stalin nøyaktig som DKSF gjør det.

Vi kommunister forsvaret Stalin som en stor revolusjonær, men vi mener det ville være feilaktig å sette dette som et krav til alle som støtter Rød Front i DNS. I den fronten er det riktig å samle alle som ønsker å bruke DNS som et aktivt redskap i klassekampen og som et konsekvent talerør mot all imperialism. Det vi står sammen om er det politiske grunnlaget som kommer fram i Rød Fronts plattform, i andre spørsmål, deriblant spørsmålet om Stalin, er det ulike syn innafor fronten.

Sjøl sagt er vi for å diskutere Stalin, både i DNS og andre steder. Men når SFD forsøker å framstille en stemme for Rød Front som en stemme for Stalin, forvrenger de bevisst hva det hele dreier seg om. Deres håp er at de sjøl skal sanke stemmer ved å spille på den hetsen borgerkapet i over 50 år har spredd om Stalin.

HVA SPØRSMÅLET STÅR OM

Men vi «stalinister» vil ikke la SFD slippe med det. Helt siden Nikita Khrustsjov i 1956 gikk til ville angrep på Stalin i 1956, har den kommunistiske verdensbevegelsen holdt fast på at kjerna i angrepa ikke er angrep på Stalin, som person, men angrep på den vitenskapelige sosialismen, spesielt på teorien

om proletariatets diktatur og væpna revolusjon. Det gjelder også SFDs angrep mot «stalinismen».

I sin kjerne er spørsmålet om Stalin spørsmålet om hvordan en skal oppsummere den kommunistiske verdensbevegelsens linje og erfaringer i de 30 åra etter Lenins død. For den som vil angripe dette spørsmålet ut fra marxismens metode, blir det avgjørende å ta utgangspunkt i de linjene Stalin sto for i ulike perioder, hvilken politikk han sloss for, og om denne politikken tjente borgerskapet eller arbeiderklassen.

HOVEDLINJENE

Hovedlinjene i Stalins politikk er kjent. Fra 1924 sloss han for den industrielle utviklinga og bygginga av sosialismen i Sovjet, og for å styrke den internasjonale kommunistiske bevegelsen gjennom Komintern.

Utover i 30-åra var linja hans å forberede Sovjet-staten på den kommende krigen mot fascismen og samtidig bygge en bred enhetsfront mot fascistene i de kapitalistiske landa. Under krigen førte hans linje til et knusende nederlag for Hitler.

Etter krigen var hovedlinja å trygge nye sosialistiske stater. Stalin advarte også like før sin død mot borgerlige tendenser innafor partiet i Sovjet, og sloss for en omfattende kritikkbevegelse ute blant folk mot disse tendensene. Bare ved at Stalin døde ble det mulig for de

nye borgerne å sikre at dette ikke ble satt ut i livet. Dette er Stalins hovedlinjer gjennom 30 år, linjer han sloss for mot ulike borgerlige linjer. Dette er en politikk i arbeiderklassens interesse. Sjøl sagt ble det også gjort feil, men disse var av underordna karakter. Bare den som ikke gjør noe, kan unngå å gjøre feil.

situasjonen kommunistene da sto oppe i, og i flere tilfelle serverer de direkte løgnaktigheter. I avisa si siterer de Adolf Hitler som sa at det ikke ville by på problemer å knekke Sovjet fordi

«80% av offiserene i den Røde Arme er henrettet». Dette er bannmål. Historia har jo med all

verer. Tidligere har vi gitt ut en løpeseddel om Sovjets forhold til partisanene i Hellas, og i denne avisa skal vi se nærmere på Stalins linje for den kinesiske revolusjonen i en egen artikkel.

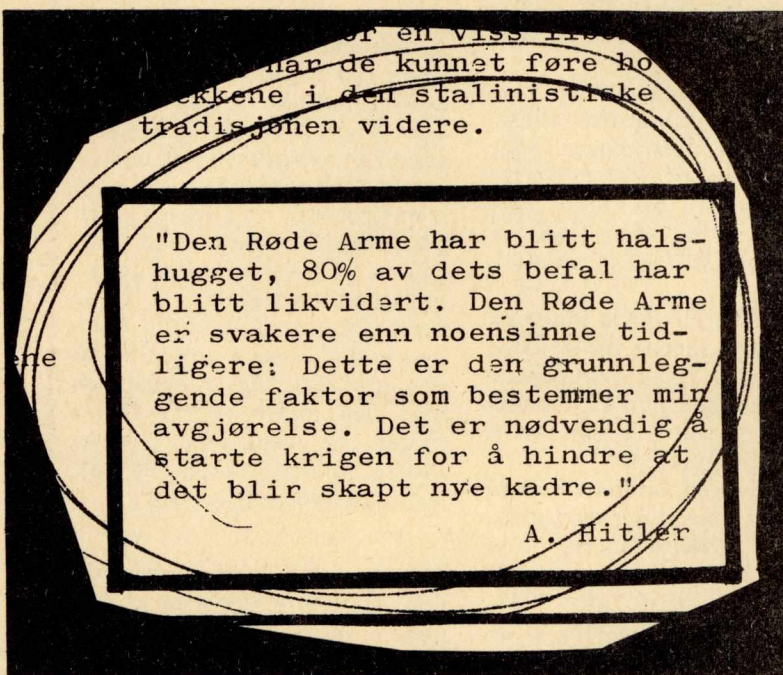
Under dekke av å angripe Stalin markedsfører SFD i «arbeidermakt»-flaket sitt en marxisme fullstendig blotta for revolusjonært innhold, en «marxisme» som borgerskapet ikke har noen grunn til å frykte, og som da også DKSF er villige til å støtte i en eventuell annen valgongang.

«I GODT SELSKAP»

Vi «stalinister» er i godt selskap. Virkelige kommunister som Mao Tsetung, Enver Hoxha og Ho Chi-Minh har alltid hylla Stalin som en stor revolusjonær.

Kommunistene i land som Kina, Albania, Nord-Vietnam og Nord-Korea har avvist hetsen mot Stalin, og slått fast at han var en viktig støtte i deres kamp for sosialisme og frigjøring. Dette unnlater sjøl sagt SFD å nevne, og med god grunn. Med deres borgerlige kritikk av Stalin som grunnlag, blir nemlig dette helt uforståelig. Da velger de altså heller å holde kjeft om hvordan terrenget virkelig er, enn å korrigere kartet.

SFDs angrep på Stalin tjener ikke andre interesser enn borgerkapets. Vi oppfordrer alle til å møte dem med å styrke ei revolusjonær linje, studere Stalins verker og føre hans arbeid videre i dag.

SFD MED HITLER SOM "SANNHETSVITNE" !!

ADOLF HITLER OG SFD TAR FEIL

SFD analyserer Stalin nøyaktig som DKSF gjør det. De unnlater å trekke fram hovedlinjene og ta stilling til dem. De sier ingenting om hva de mener skulle vært gjort. I stedet trekker de fram løseveie eksempler, river dem ut av den konkrete

ønskelig tydelighet vist at Hitler og SFD hadde fullstendig feil, og at angrepet på Sovjetstaten ble begynnelsen til slutten for Hitler-fascismen! I sak etter sak følger SFD i Conquest og Verpes fotspor. Deres kritikk av Stalin er tvers gjennom borgerlig og uvitenskapelig.

I en avis som dette er det umulig å ta opp alle de svarte løgnene om Stalin som SFD ser-